

της με τὸ κοκκινάδι. Ἄσκημιση τὸ φόρεμά της με τὴν κορδέλλα ποῦ τοῦ ἔβαλε. Ἡ ἀρρώστια τὸν ἀσκήμιση κοιν. Συνών. ἀραχνιάζω **B 1**. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι δύσμορφος, χάνω τὴν ὠραιότητα ἐνθ' ἄν: Ἄσκημιζω ἀπὸ τὴν ἀδυναμία - τὴν ἀρρώστια - τὸ πάχος κττ. κοιν. Ἐχάλασε τ' ὄσιπ' τὸ τουβάρο κ' ἐδκέμιξεν ὄλον τ' ὄσιπ' Τραπ. Τὸ μωρὸν ὅσον τὸ πάει ἀδκεμιζ' καὶ πάει (ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, γίνεται τὸ μωρὸν δύσμορφον) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἡ κόρη κι ἂν ἀσκήμιση, τὰ μαῦρα μάτια τὰ ἔχει ἀγν. τόπ.

Ἐδομίντα κόρες κάθονται ἀπάνω σ' ἓνα πένκι κ' ἤλειπες πὸ τὴ μέση της κ' ἠσκήμιζε τὸ πένκι Κῶς Συνών. ἀνταλλάζω **2**. **2**) Χειροτερεύω Πόντ. (Κερασ.) **3**) Ἀποπέρομαι Εὐβ. (Ὁκτον.) **4**) Μεταφ. ὑβρίζω τινὰ Θράκ. (Μυριόφ.) Κίμωλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Τὸν ἀσκήμιση τὸν πατέρα του Μυριόφ. Τὰ παιδιὰ μου δὲ με ἄσκημισηνε Κίμωλ.

Πβ. ἀσκημένω, ἀσκημεύω, ἀσκημιάζω.

άσκημίλα ἦ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἄσκημιὰ I, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσκημίλα ποῦ τὴν ἔχει! Κορινθ.

άσκημισία ἦ, Πελοπν. (Μάν.) ἀδκεμισία Πόντ. (Κερασ.) ἀδκεμισίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀσκήμισα ἀορ. τοῦ ρ. ἀσκημιζω, παρ' ὃ καὶ ἀδκεμιζω.

Ἄσκημιὰ I, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀσκημισία του καὶ κεινοῦ εἶναι ἄλλο πρᾶμα Μάν.

άσκημισμα τό, πολλαχ. ἀδκέμισμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδκέμιγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημιζω. Τύπ. ἀσχήμισμα παρὰ Σομ.

Ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴ τῆς ὄψεως. Συνών. ἀσκημισμός I.

άσκημισμός ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀσκημισμός ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,43.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημιζω.

1) Ἄσκημισμα, ὁ ἰδ., Λεξ. Δημητρ. **2)** Κακοποίησης, ἐξευτελισμός ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Μὲ κλείσανε ἔς τὴ φυλακή, | τὰ σίδερα μοῦ βάνουν, με δέρουν, ἄλλοι με χτυποῦν, | ἀσκημισμούς μοῦ κάνουν.

άσκημο - (I) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

Συντίθεται ὡς ἀ' συνθετ. **1)** Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν οὐσιαστικῶν δηλούντων ὅτι τὸ διὰ τοῦ β' συνθετ. σημαίνονον εἶναι δύσμορφον, δυσειδές, οἶον: ἀσκημάντρας, ἀσκημογυναῖκα, ἀσκημόδοιτο, ἀσκημοδουλειά, ἀσκημοκόριτσο, ἀσκημονεός, ἀσκημόπαιδο, ἀσκημόπλασμα, ἀσκημόσκυλλο, ἀσκημότοπος, ἀσκημόχερο κττ. **2)** Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν ἐπιθέτων δηλούντων τὸν ἔχοντα δύσμορφον ἢ κακὸν τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετ. σημαίνονον, οἶον: ἀσκημόγνωμος, ἀσκημογούλης, ἀσκημοδόντης, ἀσκημόθωρος, ἀσκημομμάτης, ἀσκημομούρης, ἀσκημομύτης, ἀσκημοπόδης, ἀσκημοχέρης κττ. **3)** Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ρήματος νοούμενον σύστοιχον ἀντικείμενον εἶναι ἄσκημον ἢ κακόν, οἶον: ἀσκημαββιζάρω, ἀσκημοφορῶ κττ.

άσκημο - (II) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα.

Συντίθεται ὡς ἀ' συνθετ. **1)** Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ρήματος σημαίνονον γίνεται

κατὰ τρόπον ἀκαλαίσθητον ἢ κακὸν ἢ τὸν οὐχὶ προσήκοντα, οἶον: ἀσκημαγκλειῶ, ἀσκημαναθρέφω, ἀσκημαρρωσιῶ, ἀσκημοβαστῶ, ἀσκημοβλέπω, ἀσκημοδουλεύω, ἀσκημοκηδέω, ἀσκημομιλῶ, ἀσκημοπλέκω κττ. **2)** Μετ' ἐπιθέτων πρὸς δήλωσιν ὁμοίας πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐννοίας, οἶον: ἀσκημόβαλτος, ἀσκημόβγαλτος, ἀσκημοκαμωμένος, ἀσκημοπελεκημένος, ἀσκημοπελέκτης, ἀσκημοσκοτωμένος, ἀσκημοφάγωτος, ἀσκημόφαντος κττ.

άσκημόβαλτος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόβαλτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. βαλτός <βάλλω.

Ἄσκημοβόλι, ὁ κακῶς ἐμβεβλημένος, ὁ κακῶς ἐντεθειμένος: Ἄσκημόβαλτο λιθάριν.

άσκημοβαστῶ ἰδ. ἀσκημο - (II) 1.

άσκημόβγαλτος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόβγαλτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. βγαλτός <βγάλλω.

Ἄσκημοβλέπω ἰδ. ἀσκημο - (II) 1.

άσκημοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. -βόλι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 243 κέξ.

Ἄσκημοβόλι, ὁ κακῶς ἐξασχθεῖς.

άσκημοβολιὰ ἦ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημόβολος.

Κακὴ κατασκευὴ, ἐπὶ σώματος: Ἐχει ἀσκημοβολιὰ τὸ βόι τζη.

άσκημόβολος ἐπιθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 243 κέξ.

Ἄσκημοβόλι, ὁ ἀτελῶς κατεσκευασμένος: Καλὴ εἶναι, μὰ εἶν' ἀσκημόβολη. Ἄσκημόβολο ἀδ στόμα τζη (ἀδ = 'ν' τό) Συνών. κακοφτειαγμένος (ἰδ. κακοφτειάνω).

άσκημοβύζα ἐπιθ. θηλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Οὐδ. ἀσκημοβύζικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα δυσμόρφους μαστούς.

άσκημόγερος ὁ, σύνθηθ. Θηλ. ἀσκημόγραια σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γέρως.

Ἄσκημογείρας, ὁ δύσμορφος γέρων.

άσκημόγλωσσα ἦ, πολλαχ. ἀσκημόγλωσσα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γλώσσα.

Ἄσκημογλώσσα, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη! πολλαχ. Θὰ σὲ φάη φτουνη ἢ ἀσκημόγλωσσα Μάν.

άσκημόγλωσσος ἐπιθ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀδκεμόγλωσσος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος, παρ' ὃ καὶ ἀδκεμος, καὶ τοῦ οὐσ. γλώσσα.

Ἄσκημογλώσσα, βλάσφημος ἐνθ' ἄν.: Ἄδκεμόγλωσσος γυναῖκα ἐν Κερασ. Συνών. κακόγλωσσος.

άσκημόγνωμος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀδ-θημόγνωμος Κύπρ. -ΧΠαλαίσι. Τὸ παρὰπ. τοῦ τσουροῦ 5.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

Ἄσκημογνώμη, ὁ ἔχων κακὴν διάθεσιν ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

